

The Sage is Preferable to the Prophet - Orot p120

חכם עדיף מנביא - אורות

As a rule poets know how to portray the nobler side of life, its beauty, its dynamism and vitality. They also know how to describe the evils of life and to protest against them vigorously. But the passionate force of the imaginative faculty is unable to determine the various factors and particular conditions that preserve life and safeguard it from defects that are liable to generate very destructive consequences. This is a body of knowledge that concerns itself with the particulars. Here begins the work of physicians, economists, engineers, judges, and all those who pursue practical fields. The distinction has even wider application. Prophecy saw the evil force of idolatry in ancient Israel, and protested against it with all its might; it envisioned the majesty and delight associated with the belief in one God, and portrayed it in all its radiance. It saw corruption and moral depravity and it was religiously inspired to change society through its holy and sophisticated articulation. But the little lapses out of which was forged the gross body of sin - these remained hidden from the eye of every prophet and seer. It is the practical daily observance of the mitzvot (commands) with all their detailed laws that will decisively vanquish the darkness of idolatry. Through the observance, study, habituated performance and the love of the law, after a span of time they will release their hidden elegance and grace along with the pulse of pure Godly living. Conversely, the gradual negligence of disparaging the performance of the commandments, with their pedantic attention to detailed performance, will trigger a process of erosion, destroying the vessels in which is stored the exalted spirit, causing the human passions, the straying imagination, which abounds in beautiful shoots on the outside, but in poisonous elements within, to become automatically ever more potent.

It is true that this perception was granted to the prophecy of Moses, of which God is quoted as saying that He revealed it to him "from mouth to mouth" (Num. 12:8), the prophecy of undimmed clarity that discerned simultaneously the claims of general principles as well as of the exacting demands of the particulars. But there never arose another like Moses, as we

בנוהג שבעולם, המשוררים והמליצים מתארים יפה את הדרת החיים בכלל, את כל פנותיהם היפות ביחוד הכוללות זרם רב וטלחיים מרובה, הם יודעים גם להציג לראוה את הכעור הכללי של הקלקולים שבחיים ולמחות נגדם בכל תוקף. אבל לחדור לתודתוכם של כל הגורמים הפרטיים, איך מכשירים את החיים ומעמידים אותם על הבסיס הטוב ואיך משמרים אותם מכל קלקלה גם קטנה שבקטנות, שסופה להעלות שרטון גדול ולהרס הרבה מאד, דבר זה אין לו עסק עם כח המדמה החם והעז, כי אם עם החכמה המדיקת. כאן תחל עבודת הרופאים, החסכנים, המודדים, השופטים, וכל החכמים המעשיים. למעלה מזה. הנבואה ראתה את זרם הקלקלה הגדולה של עבודה־זרה בישראל ומחתה נגדו בכל עז, את הדרת נעם ד' אחד אלהיו ותתארהו בכל יופי וזהר, את ההשחתה של כל הפרעות המוסריות, ריצוץ דלים עושק אביונים, רצח ונאוף, חמם ושווד, ותמלא רוח אלהים להושיע ולגדור ברום שיח קודש. השערות הדקות, שמהן מצטרפות עבות העגלה של החטאת, גידיהחיים הדקים, שמהם ישורגו מזרקהיהם הגדולים, אלה המה המסתרים הצפונים מעין כל נביא וחווה. המצות המעשיות כולן ופרטי הלכותיהן, בכל דיוקם הנמרץ, איך בהמשך־הזמן עלידי קיומם ותלמודם, הרגלם וחתנם, יצא הנעם הפנימי החבוי בהם, וזרם־החיים האלהי הטהור יגרש בעזו את חשכת עבודת אלילים מבלי תוכל עוד קום, ואיך העזיבה האטית המזלזלת במעשים, בענפים ודיוקים. מפתחת דרך של הרס, מאבדת את הכלים שבם יקלט

are told, "There never arose another prophet like Moses whom the Lord knew face to face" (Deut. 14:11). **It was, therefore, necessary to assign the expression of "broad principles" to the prophets, and the "particulars" to the Sages; and, as the Talmud declares, "the sage is more important than the prophet" (Baba Batra 12a). And what prophecy with its impassioned and fiery exhortations could not accomplish in purging the Jewish people of idolatry and in uprooting the basic causes of the most degrading forms of oppression and violence, of murder, sexual perversity and bribery, was accomplished by the sages through the expanded development of the Torah, by raising many disciples, and by the assiduous study of the particular laws and their derivative applications.** "The eternal paths lead to Him" (Hab. 3:6) - the term of 'paths', *halikhot*, may also be read as *halakhot*, and the text would then mean that the laws lead to Him" (Niddah 73a). **In the course of time the concern with the work of the sages predominated over the work of the prophets, and the institution of prophecy ceased altogether; after some time, the general principles declined, they were immanent in the particulars, but were not readily apparent. At the end of the present epoch, when the light of prophecy will be to have its revival, as we are promised, "I shall pour out My spirit on all flesh" (Yoel 3:1), there will develop a reaction, a pronounced disdain for the particulars.** This is alluded to in the Talmudic statement that at the dawn of the Messianic age, "the wisdom of the sages will become unsavory, and those who live on the boundary [that is the sages who define limits in the law] will turn from city to city without finding grace" (Sotah 49b). This will continue until the radiance of prophecy will re-emerge from its hiding and reveal itself not as an unripe fruit, but as the first fruits full of vitality and life, and prophecy itself will acknowledge the great achievements and effectiveness of the sages, and in righteous humility exclaim: "The sage is more important than the prophet." This transcending of one-sidedness will vindicate the vision of unity expressed by the Psalmist: "Mercy and truth have met, justice and peace have kissed, truth [the law] will rise out of the earth [the Rabbis], and mercy will show itself from heaven [prophecy]; the Lord will also bestow what is good and our earth will bring forth its

הרוח העליון, וממילא יצר לב האדם, הדמיון המתעה המלא ציצי זהר מבחוץ ואבק רעל מבפנים, הוא הולך ועולה מאליו, - דבר זה לא נתן לנבואה בכלל, לנבואה של אספקלריא שאינה מאירה. אמנם נתן לנבואתו של משה, אותה הנבואה של פה אל פה, של אספקלריא המאירה, שרק היא יכולה לראות עזם של הכללים ודיקנותם של הפרטים כאחד. אבל לא קם כמוהו "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ד' פנים אל פנים". והוצרכה עבודת הכללים להמסר לנביאים ועבודת הפרטים לחכמים. וחכם עדיף מנביא, מה שלא עשתה הנבואה, בכלי מלחמתה החוצבים להבות אש לבער מישראל עבודת אלילים ולשרש אחרי עיקרי ההשפלות היותר גרועות של עשק וחמס, של רצח וזמה, רדיפת שחד, ושלמונים, עשו החכמים בהרחבת התורה, בהעמדת תלמידים הרבה ובשנון החקים הפרטיים ותולדותיהם. "הליכות עולם לו, אל תקרי הליכות אלא הלכות."

במשך הזמן הרב נתגבר עסק החכמים על עסק הנביאים והנבואה נסתלקה, ארכו הימים והכללים החלו להתרופף, נבלעו בהפרטים ולא יראו החוצה. על כן באחרית הימים שצמיחת מהלך שיבת אור הנבואה תתחיל להופיע, "אשפוך את רוחי על כל בשר" אז שנאת הפרטים תתגבר, "חכמת סופרים תסרח, ואנשי הגבול, אלו תלמידי חכמים שמשימים גבול לדבריהם, ילכו מעיר לעיר ולא יחוננו" [עוד אשר לא כפריבוסור כי אם כבכורים מלאים טל וחיים יצאו הניצוצות של התחלת אור הנבואה מנרתיקם, וזו תכיר בכללה את גדל פעולת החכמה ובענות צדק תקרא": חכם עדיף מנביא], "חסד ואמת נפגשו צדק ושלו

bounty" (Ps. 85:11). The soul of Moses will then re-appear in the world.

נשקו, אמת מארץ תצמח וצדק משמים
נשקו, גם ד' יתן הטוב וארצנו תתן
יבולה". ונשמתו של משה תשוב להופיע
בעולם.

The Unity of Halakha and Aggada - Orot Hakodesh | p 24-27

Halakha and Aggada must unite. This necessity brings us to engage in both disciplines. It is essential to bring to a unification of the spiritual essence of each. If the transition from the study of Halakha to Aggada, and the reverse, feels like a movement from one world to another, then we have removed the majority of the spiritual cross-fertilization which happens, in a state of calmness of the soul, a reflection of inner unity. We call for the establishment of this agenda in the religious study curriculum, to generate a true connection and unity between Halakha and Aggada.

The notion of the coalescence of distant worlds, this is the foundation of the construction of spiritual worlds and their refinement. It is a basic foundational energy that passes as a central thread in all expressions of like, in all its manifestations, and it needs to be exposed in a broad manner. The analytic approach, once it has dissected and comprehended each discipline in isolation, needs to create a space for a synthesis, to appear in the unified soul that all sciences, all spiritual disciplines in their variations, will appear as the limbs of a single organism... When we begin to take steps upon the arena of Halakhah and Aggada, an infinite number of connections and harmonies are generated. Universes of heaven and earth, humanity of the flesh and humanity of ideas, with all the wealth latent in each of them, are then unified. They join and interact generating a dynamic that leads toward complete growth and perfection. With this consciousness, new light will shine in the field of Torah study – the unity of Halakhah and Aggada. This connection is nothing less than the revelation of the unity that had been hidden within them from the very beginning. Whoever has not tasted the flavor of Halakhah has not tasted

ההלכה והאגדה צריכות הן להתאחד זו עם זו. ההכרח המביא לעסוק בשניהן יחד, מוכרח הוא להביא גם כן את ההתאחדות הרוחנית שלהן. מה שמרגיש העוסק בהלכה כשנכנס באגדה, וכן להיפך, שהוא נכנס לעולם אחר, נוטל את החלק היותר גדול של ההפריה הרוחנית, הבאה מתוך מנוחת הנפש, שיסודה באחדות הפנימית. הננו קרואים לסול מסלות כאלה בארחות הלימוד, שעל ידיהן ההלכה והאגדה תתחברנה חיבור עצמי. הרעיון של קירוב עולמות רחוקים, זהו יסוד בנין העולם הרוחני ושכלולו, הוא כוח יסודי עובר כחוט השני בכל גילויי החיים, בכל פינותיהם, והוא צריך להתגלות תמיד בצורה יותר רחבה. התכונה האנליטית, אחרי שפועלת את פעולתה המנתחת כדי לברר כל מקצוע על פי חוגו, צריכה היא להניח מקום להתכונה הסינטטית, להופיע באור הנשמה המאחדת, שכל המדעים, כל המקצועות הרוחניים לגוניהם השונים, ייראו על ידה כאברים שונים בגוייה אחת מחוטבה ואיתנה, שנשמה אחת מחוטבה ואיתנה וחיה, רבת האונים, מאירה בה. והתחלת צעדנו על ככר ההלכה והאגדה תגרור אחריה המון חיבורים והרמוניות לאין חקר. והעולמים השמימיים והעולמים הארציים, האנושיות הברשית והאנושיות הרעיונית, עם כל העושר הצפון בכל אחד מהם, יתאחדו יחד לפעול זה על זה את

the flavor of Torah. And whoever has not tasted the flavor of Aggada has not tasted the flavor of fear of sin. Torah and fear of sin must always accompany one another. The service of Torah learning must be methodically revealed, in an active form, upon this unifying basis—one whose results are very great. In truth, Aggada always contains a halachic essence. Similarly, Halakhah contains an inner agaddic content. In the main, the content of Aggada is found in the qualitative form of Halakhah. And the content of Halakhah is found in the quantitative form of Aggada. Even without any particular search or awareness, when we learn Halakhah, we are touched by its hidden content of Aggada; and, when we learn Aggada, we are touched by the pulse of Halakhah that is folded into the content of the Aggada. However, not everyone has a properly keen awareness of these two streams—each of which is constantly filled with the content of the other. An alienation between these worlds, which are in essence so joined and twinned together, leads to an unhealthy separation in the nature of deep study and its broadening. It constricts these two areas—halachic and the aggadical—to a narrow arena. We must clearly bring forth the meeting of these two forces in a rectified form, when each will make the other's content exceedingly fragrant. Each will profoundly aid the other to bring forth its details and to shine a more brilliant light upon its own general appearance and upon the depth of its own internal logic and what that embraces. The scent of Aggada must make Halakhah fragrant, in a measure that is well-reasoned and fitting. And Aggada must be given its worth within a framework, with set laws and a clear, defined logic—like the form of a strengthened Halakhah. With this, the power and freshness of both will be multiplied.

The need that brought the masters of pilpul in previous generations to at times attempt to integrate Aggada and Halakhah welled forth from this demand for a unification of these forces, which so much act in unison. We are already called upon to gather together talents and knowledge in order to clarify our learning and all the paths of our lives. In particular, the essence of halachic learning must be broad, composed of the various approaches of the early and later authorities who have grown to be so many over the generations—we very much need that depth and

הפעולה הרצויה לגודל ושכלול גמור. ומתוך הדעה הזאת יופיע אור חדש על המקצוע המיוחד שאנו באים לשים בו את עינינו ולבנו בחקרי התורה, חיבור ההלכה והאגדה. החיבור הזה אינו כי אם התגלות האחדות החבויה בהם מאז ומעולם. כל מי שלא טעם טעם הלכה לא טעם טעם תורה, וכל מי שלא טעם טעם אגדה לא טעם טעם יראת חטא. והתורה והיראה מוכרחות הן תמיד להתמזג. והעבודה הלימודית צריכה להתגלות, בתור צורה פועלת באופן מתודי על היסוד המאחד הלזה, שתוצאותיו כבירות מאד. באמת יש בתוך האגדה תמיד תמצית הלכותית, וכמו כן בהלכה תוכן אגדי פנימי. על פי רוב מונח התוכן האגדי בצורתה האיכותית של ההלכה. והתוכן ההלכותי בתיאורה הכמותי של האגדה. ובלא חיפוש והרגשה מיוחדת מושפעים אנו בעת הלימוד ההלכותי מתכונתה האגדית המסותרת של ההלכה, ובלימוד האגדה, מקיצובה של ההלכה המעורב בתוכן האגדי. אמנם אין כל אחד מרגיש בבליטה הגונה את הזרמים הללו, שהם מלאים מציאות תדירית כל אחד במקצע של חברו. ההתנכרות של אלה העולמות, שהם כל כך דבקים ומותאמים בעצמותם זה עם זה, מביאה לידי פירוד חולני בטבע העיון והרחבתו, ומצמצם הוא בעוגה צרה את שני החוגים יחד, בין החוג ההלכותי, ובין החוג האגדי. חייבים אנו להבליט מאד את ההתוודעות של אלה שני הכוחות בצורה מתוקנת, שכל אחד יבסס יותר את תוכן חברו ויעזור ביותר לברר את פרטיו, ולהאיר אור יותר בהיר על תיאוריו הכלליים, ועל עומק סברותיו והיקפן. ההלכה צריכה היא להתבסס מריח האגדה בשיעור מוטעם והגון, והאגדה צריכה גם היא להערך בתכנית של קצב, של משפטים קבועים והגיון מבורר ומוגדר,

breadth. And we must approach with complete breadth the unity of the contents of Halakhah and Aggadah—which includes the categories of logic and history, ethics and faith, feeling and civility. And resting upon all of them is a pure phenomenon, one soaked with the dew of the life of the totality of the light of Torah, ready to rest like a beautiful ornament upon all those who learn Torah for its own sake, giving them a special sensitivity and satisfaction of the heart- inspiring joy of Torah.

כתבניתה של ההלכה המאוששת, ועם זה יכפל כוח שתיהן ורעננותן. הצורך שהביא את בעלי הפלפול בדורות שעברו, לנסות לפעמים לשלב את האגדה עם ההלכה, הוא באמת נובע מתביעה זו של אחדותם של אלה הכוחות הפועלים כל כך יחד. ואנו שהננו כבר דרושים לקבץ כמה כשרונות וידיעות לברורם של תלמודנו, ושל כל ארחות חיינו, ובפרט שגם עצם הלימוד ההלכותי מוכרח הוא להיות מורכב מהרחבה של כמה שיטות, של ראשונים ושל אחרונים, שנתרבו במשך הדורות, וההתעמקות וההרחבה היא מוכרחת לנו ביותר, צריכים אנו כבר להתהלך בהרחבה גמורה גם ביחס לאיגודם של תוכני ההלכה והאגדה, שהם כוללים כבר כל השימושים ההגיוניים וההיסטוריים, המוסריים והאמוניים, ההרגשיים והנימוסיים. ועל כולם הופעה זכה, ספוגה מטל החיים של כללות אור התורה, שהיא ראויה לבוא כלוית חן על כל העוסק בתורה לשמה, ליתן לו עדן מיוחד ואושר של שמחת תורה, מעודדת לב.